

عنوان مقاله:

بررسی و تحلیل اشارات اسطوره ای-تاریخی در اشعار نصرت رحمانی

محل انتشار:

همایش علمی سالانه دانشگاه رازی (سال: 1390)

تعداد صفحات اصل مقاله: 3

نویسندگان:

زهرا جمشیدی - دانشجوی کارشناسی ارشد زبان و ادبیات فارسی دانشکده ادبیات و علوم انسانی دانشگاه رازی،

غلامرضا سالمیان - استادیار گروه ادبیات دانشکده ادبیات و علوم انسانی دانشگاه رازی

خلاصه مقاله:

یکی از شاعران ساختارشکن در عرصه ی شعرنصرت رحمانی است. شعر رحمانی زبان مخصوصی دارد و می توان گفت برای اولین بار کلمات و مفاهیم تازه ای را در شعر وارد کرده است. موضوع این پژوهش بررسی اشارات اسطوره ای تاریخی به کاررفته در اشعار رحمانی است. این مطالعه، فقط بر کاربرد اساطیر و اشارات تاریخی صرف تأکید نکرده، بلکه برداشت های شاعرانه ی رحمانی و نیز نگاه تحقیرآمیز و سیاه او به این مقولات را نیز مورد توجه قرار داده است. رحمانی هرگاه اشاره ای به داستان یا روایتی دارد، با دید خاص خود تصویری تازه از آنها خلق می کند و درواقع آنها را از جایگاه خود یا بسیار بالاتر می برد و یا بسیار به پایین می کشاند و البته در اکثر مواقع اساطیر و شخصیت های تاریخی را تنها به عنوان دروغ و افسانه معرفی می کند. به نظر می رسد علت این امر وجود تم ناامیدی و پوچگرایی در اندیشه و زندگی شخصی رحمانی است. ازجمله شخصیت های اسطوره ای - تاریخی که رحمانی در سروده هایش به آنها اشاره دارد، می توان از لیلی و مجنون، شیرین و فرهاد، زال و سیمرغ، قارون، اسکندر، نرون، ارسطو، موسی و... نام برد. روش تحقیق به صورت کتابخانه ای و تحلیل متن می باشد.

کلمات کلیدی:

اسطوره، روایات و داستان های تاریخی، شعرنو، نصرت رحمانی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/288595>

